

'IK KON ALLES'

Zeiler Thierry Schmitter (43) is in Weymouth favoriet voor olympisch goud in de 2.4mR-klasse. Zijn dwarslaesie heeft hem nooit belet aan topsport te blijven doen. "Het zit niet in mijn aard om op te geven, ik wil alles uit het leven halen."

DOOR JEROEN BIJMA

NOEM HET EEN MOMENT van onoplettendheid, noem het domme pech. Feit is dat het leven van Thierry Schmitter veertien jaar geleden voorgoed veranderde. Van een man die de hoogste bergen beklom, werd hij iemand die afhankelijk is van een rolstoel.

Het is 29 november 1998, een dag als alle andere voor Schmitter. De geboren Fransman gaat met een aantal klimmatten ijsklimmen in de omgeving van het Zwitserse Chur. Het lijkt een routineklusje voor Schmitter te zijn, maar dan stapt hij bovenop een bevroren waterval op een sneeuwveldje. Een lawine volgt en Schmitter wordt zestig meter naar beneden gesleurd. Hij probeert omhoog te komen, maar dat lukt niet. Het is wachten op redding. Zijn klimmatten zien het allemaal gebeuren en zoeken hulp. Niet veel later arriveert een traumahelikopter. "Ik voelde meteen dat het niet goed zat. Het was de bedoeling dat ik naar Bern zou worden gevlogen, maar daar was geen plek omdat een snowboarder net zijn rug had gebroken. Toen hebben ze mij maar naar een ziekenhuis in Nottviel, dat gespecialiseerd is in dwarslaesiepatiënten, gebracht. Dat is mijn redding geweest." Al snel volgde het slechte nieuws. "Mijn ruggenwervels waren zo beschadigd dat het nooit meer goed zou komen. Dan stort je wereld in. Met de dood had ik wel rekening gehouden, niet dat ik half dood, half levend zou zijn."

Na zeven maanden mocht Schmitter weer naar huis. "We woonden voor mijn ongeluk in een boerderij. Die heb ik nooit meer gezien, ik kwam de helling niet op met mijn rolstoel."

Zijn kinderen hadden ineens een vader in een rolstoel. "Dat vonden zij niet erg, maar voor mij was het erg moeilijk. Het was lastig om ze te leren fietsen. Ze zijn daarom wat vaker gevallen dan kinderen met een vader die wel kan lopen. Nu ga ik wel eens snowboarden met mijn oudste zoon. Als ik val, dan raapt hij mij op. De rollen zijn omgedraaid."

Dat hij in een rolstoel zit, heeft Schmitter nog altijd niet geaccepteerd. "Dat gaat ook nog wel een tijdje duren. Ik ben er nu aan gewend, maar accepteren kan ik het niet. Ik denk dat als ik dat had gedaan, ik het mezelf niet zo moeilijk zou maken. Je hebt een makkelijker leven als je gewoon rustig in je stoel zit, dan dat je constant in een zeilbootje zit of gaat skiën. Het zit niet in mijn aard om op te geven, ik wil alles uit het leven halen."

"Ik ben constant op zoek naar nieuwe uitdagingen. Als je ziet wat voor levensstijl ik had voor mijn ongeluk... Ik kon alles, deed dingen die nog nooit iemand had gedaan. Als je gewend bent om elke keer de limiet op te zoeken en nu in een grindbak nog geen meter vooruit komt met een rolstoel, dan is dat niet makkelijk. Maar ik moet mij focussen op dingen waar ik wel invloed op heb. De pijn probeer ik ergens in mijn hersenen te parkeren."

Schmitter richtte zich na zijn ongeluk volledig op het zeilen. Met succes, binnen een paar jaar werd hij derde op de WK in de 2.4mR-klasse. Door zijn prestaties mocht Schmitter in 2004 deelnemen aan de Paralympische Spelen van Athene, waar hij brons haalde. Vier jaar later in Beijing viel hij buiten de prijzen, maar in 2009, 2010 en 2011 werd hij wereldkampioen. Londen, of liever: Weymouth, moet de bekroning worden voor het harde werken, al had het niet veel gescheeld of Schmitter was nooit in Engeland geweest.

"Drie jaar geleden heb ik aan mijn kinderen gevraagd of ik moest stoppen. Het was wellicht tijd om meer thuis te zijn. Maar ik mocht niet van ze stoppen. Ik ben hier dus ook een beetje voor hen. Toen ik de bergen inging, liet ik tweeënhalve maand niets van me horen, nu heb ik via de social media elke dag contact met ze."

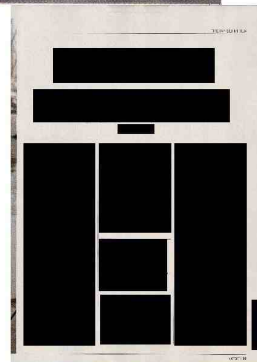
Inmiddels heeft Schmitter vijf kinderen. Tijdens een interview – hij was toen al gescheiden – leerde hij zijn nieuwe liefde kennen. De twee stapten vorig jaar in het huwelijksbootje en hebben een tweeling

van zeven maanden oud.

"De komende jaren zal ik mijn energie in de kinderen steken. Er wordt nu meer van mij verlangd thuis. Ik wil met hen veel van de wereld zien. Maar eerst wil ik goud winnen hier in Weymouth." ●

'MET DE DOOD HAD IK WEL REKENING GEHOUDEN, NIET DAT IK HALF DOOD, HALF LEVEND ZOU ZIJN'

BEELD: HOLLANDE HOOGTE, PRO SHOTS

NUSPORT **PARALYMPISCHE SPELEN**

